

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 24.10.2006
KOM(2006) 618 endelig

GRØNBOG

**OM STØRRE EFFEKTIVITET I FYLDBYRDELSEN AF RETSAFGØRELSER I
DEN EUROPÆISKE UNION:
UDLÆG I BANKINDESTÅENDER**

(forelagt af Kommissionen)

{SEK(2006) 1341}

GRØNBOG

OM STØRRE EFFEKTIVITET I FYLDBYRDELSEN AF RETSAFGØRELSER I DEN EUROPÆISKE UNION: UDLÆG I BANKINDESTÅENDER

Formålet med denne grøn bog er at starte en bred høring af interesserede parter om, hvordan man kan forbedre fuldbyrdelsen af pengekrav i EU. I grønbogen beskrives de nuværende vanskeligheder, og det foreslås at indføre en europæisk ordning for udlæg i bankindeståender som en mulig løsning.

Kommissionen opfordrer de berørte parter til inden 31. marts 2007 at indsende deres bemærkninger til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Retfærdighed, Frihed og Sikkerhed
Kontor C1 – Civilret
B -1049 Bruxelles
Fax: +32-2/299 64 57
E-mail: jls-coop-jud-civil@cec.eu.int

Interesserede parter bedes tydeligt anføre, hvis de ikke ønsker deres bemærkninger offentliggjort på Kommissionens websted.

Kommissionen har til hensigt at afholde en offentlig høring om grønbogen. Alle, der besvarer spørgsmålene i grønbogen, vil blive inviteret til at deltage heri.

1. INDLEDNING

1.1. Mangler i forbindelse med den nuværende situation

Fuldbyrdelseslovgivningen er ofte blevet betegnet som "akilleshælen" i det europæiske civilretlige område. Selv om der er indført en række fællesskabsinstrumenter, der regulerer domstolenes kompetence, proceduren for hvordan retsafgørelser anerkendes og erklæres eksigible samt mekanismer for domstolenes samarbejde i civilretlige processer, er der endnu ikke fremsat noget lovgivningsforslag for de egentlige fuldbyrdelsesforanstaltninger. Fuldbyrdelse af en retsafgørelse, efter at den er blevet erklæret eksigibel i en anden medlemsstat, sker fortsat udelukkende efter de nationale retsbestemmelser.

Den nuværende opsplitning i nationale fuldbyrdelsesregler hindrer i vidt omfang gældsinddrivelsen på tværs af grænserne. Fordringshavere, der søger at fuldbyrde en kendelse i en anden medlemsstat, konfronteres med forskellige retssystemer, procedurekrav og sprogbarrierer, som medfører yderligere omkostninger og forsinkelser i fuldbyrdelsesproceduren. I praksis vil en fordringshaver, der søger at inddrive et pengekrav i

Europa, oftest forsøge at gøre dette ved at opnå udlæg¹ i skyldnerens bankindestående(r). Procedurer for udlæg eksisterer i de fleste medlemsstater, og når de fungerer effektivt, kan de være et effektivt middel mod genstridige eller svigagtige skyldnere.

Nu til dags er skyldnere imidlertid i stand til nærmest øjeblikkeligt at flytte midler væk fra de konti, som deres fordringshavere har kendskab til, for at sætte dem ind på andre konti i samme eller i en anden medlemsstat, hvorimod fordringshaverne ikke kan blokere midlerne i samme tempo. Det er efter gældende fællesskabsinstrumenter ikke muligt at opnå en kendelse om udlæg i et bankindestående, der kan fuldbyrdes overalt i Den Europæiske Union. Navnlig giver forordning nr. 44/2001 (Bruxelles I-forordningen)² ikke nogen garanti for, at en ensidigt opnået kendelse om et sikrende retsmiddel, som f.eks. udlæg i bankindestående, anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat end der, hvor kendelsen er afsagt³.

Kommissionen nævnte allerede i sin meddelelse fra 1998 om "En mere effektiv opnåelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i Den Europæiske Union"⁴ de vanskeligheder, der opstår ved grænseoverskridende inddrivelse af gæld. I lyset af den store forskellighed i medlemsstaternes lovgivning og emnets kompleksitet foreslog Kommissionen i første omgang at begrænse overvejelserne til problematikken omkring udlæg i bankindeståender⁵. Programmet for gensidig anerkendelse opfordrede to år senere Kommissionen til at forbedre mulighederne for udlæg i bankindeståender⁶. Kommissionen offentliggjorde i 2002 en indkaldelse af bud med henblik på en undersøgelse om forbedring af fuldbyrdelsen af retsafgørelser i Den Europæiske Union. I undersøgelsesrapporten analyseres situationen i de daværende femten medlemsstater, og der fremsættes forslag til foranstaltninger, der kan forbedre fuldbyrdelse af retsafgørelser i Den Europæiske Union, navnlig ved indførelsen af et europæisk tvangsfuldbyrdesdokument for udlæg i bankindeståender, et europæisk dokument for sikrende retsmidler med samme formål og en række foranstaltninger, der skulle øge gennemsigtigheden omkring skyldners aktiver⁷. Sidstnævnte emne vil blive behandlet i en grøn bog, der offentliggøres i 2007.

Vanskelighederne ved grænseoverskridende inddrivelse af gæld risikerer at udgøre en hindring for den frie bevægelighed for betalingspålæg inden for Den Europæiske Union og dermed for et velfungerende indre marked. Betalingsforsinkelser og manglende betaling skader såvel virksomhedernes som forbrugernes interesser. Effektivitetsforskellene i gældsinddrivelsen inden for Den Europæiske Union risikerer også at fordreje konkurrencen mellem virksomhederne i medlemsstaterne i forhold til, hvor der findes effektive systemer for tvangsfuldbyrdelse af betalingspålæg og der, hvor dette ikke er tilfældet. Et fællesskabsinitiativ på området bør derfor overvejes.

¹ Terminologisk note: Ved termen "udlæg" forstås i denne grøn bog en procedure, hvorved der foretages udlæg i eller indefrysning af skyldners løsøre, der er i tredjemands besiddelse, og således forhindrer tredjemand i at afhænde løsøret.

² Forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000, EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1.

³ Dom afsagt af Domstolen den 21. maj 1980 i sag C-125/79 (*Denilauer*).

⁴ Kommissionens meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet, EFT C 33 af 31.1.1998, s. 3.

⁵ Se ovennævnte meddelelse (fodnote 1), s. 14.

⁶ Program med foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, EFT C 12 af 15.1.2001, s. 1, 5.

⁷ Undersøgelse nr. JAI/A3/2002/02. Den endelige rapport findes på:
http://europa.eu.int/comm/justice_home/doc_centre/civil/studies/doc_civil_studies_en.htm.

2. EN MULIG LØSNING: EN EUROPÆISK ORDNING FOR UDLÆG I BANKINDESTÅENDER

En mulig løsning ville være at indføre en europæisk kendelse for udlæg i bankindeståender, hvormed en fordringshaver kan sikre et pengebeløb, som er ham skyldigt, eller som han påstår at have krav på, ved at forhindre afhændelse eller overførsel af midler, som skyldneren er krediteret på en eller flere bankkonti på den Europæiske Unions område⁸. En sådan kendelse vil kun have en sikrende virkning, dvs. at skyldners midler på en bankkonto blokeres, uden at midlerne overføres til fordringshaver. Proceduren vil være behæftet med en række betingelser for udstedelsen af kendelsen, herunder et rimeligt beskyttelsesniveau for skyldneren. En udlægskendelse udstedt i en medlemsstat vil skulle anerkendes og være eksigibel overalt i Den Europæiske Union uden behov for en eksigibilitetserklæring.

En sådan ordning kan indføres ved at udforme en ny og særskilt europæisk procedure, som supplement til de foranstaltninger, der findes i de nationale retsordener, eller ved at harmonisere medlemsstaternes nationale regler for udlæg i bankindeståender gennem et direktiv. I sidstnævnte tilfælde vil der være behov for yderligere bestemmelser for at sikre anerkendelse og eksigibilitet overalt i Den Europæiske Union af en udlægskendelse udstedt i en af medlemsstaterne.

Hvorvidt der bør træffes et lovgivningsinitiativ på området bør indgå i en konsekvensanalyse af omfanget af de vanskeligheder, der findes ved grænseoverskridende gældsinddrivelse, og af hvorvidt mulige alternativer til fælleseuropæiske regler vil kunne være mere effektive. De forslag, der opstilles i denne grønbog, foregriber på ingen måde resultatet af denne konsekvensanalyse.

Spørgsmål 1: *Mener De, at der er behov for et fællesskabsinstrument for udlæg i bankindeståender for at forbedre gældsinddrivelsen i EU? I bekræftende fald, bør der så indføres en særskilt europæisk procedure, eller bør medlemsstaternes lovgivning om udlæg i bankindeståender harmoniseres?*

Spørgsmål 2: *Er De enig i, at et fællesskabsinstrument bør begrænses til sikrende foranstaltninger, der forhindrer, at midler, der er krediteret kontiene, hæves eller overføres?*

3. PROCEDURE FOR OPNÅELSE AF EN UDLÆGSKENDELSE

3.1. Omstændigheder, hvorunder en fordringshaver kan ansøge om en udlægskendelse

Det bør afgøres, på hvilket stadium fordringshaver i sit forsøg på at få fuldbyrdet et pengekrav får ret til at ansøge om en udlægskendelse under den europæiske ordning. I forløbet er der mulighed for fire tidspunkter, hvor fordringshaver kan ansøge om en sådan sikrende kendelse for at beskytte sine rettigheder:

- forud for indledningen af en retssag med kravet som genstand
- sideløbende med indledningen af hovedsagen

⁸ Et sådant europæisk dokument vil også kunne anvendes for civilretlige krav, som svigagtige eller strafbare forhold har givet anledning til.

- på et senere tidspunkt i retssagens behandling og
- mellem tidspunktet for udstedelsen af en kendelse i en medlemsstat og udstedelsen af en eksigibilitetserklæring for kendelsen i den medlemsstat, hvor skyldners konto er placeret.

Det kan argumenteres, at fordringshaver bør have størst mulig fleksibilitet, så han er i stand til at ansøge om en udlægskendelse på et hvilket som helst stadium i procesforløbet. På dette grundlag bør det nøje overvejes, hvilken hensigtsmæssig beskyttelse der skal ydes skyldners interesser, navnlig ved ansøgning om foreløbige foranstaltninger forud for hovedsagen. En udlægskendelse under den europæiske ordning vil skulle supplere og være forenelig med eksisterende europæiske civilretlige instrumenter.

Spørgsmål 3: *Bør der kunne opnås en udlægskendelse under alle ovennævnte fire omstændigheder i punkt 3.1 eller kun i nogle af omstændighederne?*

3.2. Betingelser for udstedelsen

En udlægskendelse vil kunne bevilges af en retsmyndighed inden for rammerne af en summarisk rettergang på ansøgning fra fordringshaver ved brug af en ansøgningsformular, der findes på samtlige fællesskabssprog. Fordringshaver vil først skulle overbevise retten om, at han med største sandsynlighed har et begrundet krav over for skyldner ("*fumus boni iuris*"). En eksigibel rettighed – en retskendelse eller et officielt bekræftet dokument – skulle være tilstrækkeligt belæg for kravet. En fordringshaver, der ansøger om en udlægskendelse, inden han har opnået en eksigibel rettighed, vil således skulle fremlægge yderligere bevis til understøttelse for kravet.

Der næst vil fordringshaver skulle påvise den presserende karakter, således at der forelægges en reel risiko for, at fuldbyrdelsen af kravet kan komme i fare, hvis foranstaltningen ikke bevilges ("*periculum in mora*"). Forskellene blandt medlemsstaternes retssystemer bør nøje indgå i betragtningerne netop i præciseringen af denne betingelse, da det er nødvendigt at nå til en hensigtsmæssig afvejning af fordringshavers og skyldners interesser.

Sluttelig bør retten være i stand til at kræve, at fordringshaver stiller sikkerhed eller *kautionerer* for at beskytte skyldner mod ethvert tab eller skade, ifald foranstaltningen skulle blive underkendt i hovedsagen. Her rejser der sig en række spørgsmål om, hvorvidt fastsættelsen af sikkerhedsstillelsens omfang bør overlades til rettens skøn eller beregnes efter nationale retsbestemmelser, og også hvorvidt der kan indføres en forpligtelse til at stille sikkerhed uden at harmonisere fordringshavers ansvarlighed for ethvert tab, som skyldner måtte lide som følge af uretmæssigt udlæg, hvis fordringshaver ikke kan føre endeligt bevis for sit krav.

Spørgsmål 4: *I hvor høj grad bør det påhvile fordringshaver at overbevise retten om, at han har et krav mod skyldner, der er tilstrækkeligt til at begrunde udstedelsen af en udlægskendelse?*

Spørgsmål 5: *Bør den presserende karakter være en betingelse for udstedelse af udlægskendelsen forud for udstedelsen af en eksigibilitetserklæring? I bekræftende fald, hvorledes bør denne betingelse afgrænses?*

Spørgsmål 6: *Bør retten ved udstedelsen af en udlægskendelse have skønsbeføjelse til at kræve sikkerhedsstillelse eller bankgaranti fra fordringshaver? Hvorledes bør beløbet for en sådan sikkerhedsstillelse/garanti beregnes?*

3.3. Høring af skyldner

I tråd med almindelig praksis i nogle medlemsstater kan det argumenteres, at der ikke bør ske nogen høring om ansøgningen eller forkyndelse for skyldner forud for tvangsfuldbyrdelsen af udlægget i bankindeståendet, da dette vil virke mod hensigten om at forhindre midlerne fra at blive afhændet til eventuel skade for fordringshaver, og da "overraskelsesvirkningen" af foranstaltningen bør opretholdes. I dette tilfælde vil udlægget blive forkyndt for skyldner på samme tidspunkt som tvangsfuldbyrdelsen, og skyldner får mulighed for at gøre indsigelse over for fuldbyrdelsen.

Spørgsmål 7: *Bør der foretages høring af eller forkyndelse over for skyldner forud for udstedelsen af en udlægskendelse?*

3.4. Nærmere beskrivelse af de nødvendige kontooplysninger

Det bør overvejes, hvilke og hvor tilbunds gående oplysninger fordringshaver skal opgive om skyldners konti, når der ansøges om en udlægskendelse. Det siger sig selv, at han skal opgive skyldners fulde navn, men hvor mange nærmere oplysninger om kontoen er sværere at afgøre. Især kan der være uenighed om, hvorvidt fordringshaver skal opgive de præcise kontonumre. Da kendelser om udlæg i bankindeståender i nogle medlemsstater afsiges uden sådanne oplysninger, og at det ofte vil være umådeligt svært for fordringshaver at få kendskab hertil, kan det forsvares, at præcise kontonumre ikke bør være et ufravigeligt krav. De oplysninger, som fordringshaver skal opgive, bør dog være tilstrækkeligt præcise til at sætte banken i stand til at identificere sin kunde og mindske risikoen for fejlagtigt foretagne udlæg på grund af identitetsforvekslinger. Det bør overvejes, hvorvidt det ud over skyldners fulde navn er tilstrækkeligt med navn og adresse på den bankfilial, hvor kontiene er placeret.

Spørgsmål 8: *Hvad bør mindstekravet være til de oplysninger, som skal opgives for at få udstedt en udlægskendelse?*

3.5. Kompetencespørgsmål

Da de retter, der træffer afgørelse i hovedsager, i de fleste medlemsstater har kompetence til at træffe afgørelse om sikrende retsmidler, kan det forsvares, at en ret, der i henhold til gældende fællesskabsret har kompetence til at afgøre sagen, også bør være kompetent til at træffe afgørelse om sikrende retsmidler under den europæiske ordning.

Ud over den ret, der har kompetence til at pådømme hovedsagen, kunne udlægskendelsen udstedes af retterne i den medlemsstat, hvor sagsøgte har sin bopæl, hvis forskellig, og/eller retter i enhver anden medlemsstat, hvor udlægskontoen er placeret.

Da målet med det europæiske instrument er at råde bod på den nuværende situation, hvor fordringshaver må henvende sig til den medlemsstat, hvor kontoen er placeret, kan det være nyttigt, om fordringshaver får mulighed for at vælge stedlig kompetence blandt ovenstående.

Spørgsmål 9: *Er De enig i, at de retter, der i henhold til gældende fællesskabsret har kompetence til at afgøre sagen, og/eller de retter, hvor kontoen er placeret, bør være kompetente til at udstede udlægskendelsen? Bør retten i sagsøgtens bopælsland også have kompetence til at udstede udlægskendelsen, selv om den ikke har kompetence i henhold til forordning nr. 44/2001?*

4. BELØB OG BEGRÆNSNINGER FOR EN UDLÆGSKENDELSE I DEN EUROPÆISKE ORDNING

4.1. Det sikrede beløb

Hvis udlægget begrænses til et specifikt beløb snarere end at tillade blokering af hele skyldners kreditsaldo på den eller de konti, der gøres udlæg i, vil det modvirke misbrug og stå i rimeligt forhold til det tilsigtede mål. Beløbet bør baseres på det beløb, som fordringshaver påberåber sig (inklusiv renter og retsafgifter, som skyldes fordringshaver). Det bør overvejes, hvorvidt yderligere beløb, navnlig fremtidige renter og fordringshavers omkostninger ved ansøgning om og fuldbyrdelse af udlægget (advokatudgifter, fogedudgifter og bankgebyrer), bør sikres i udlægget.

Spørgsmål 10: *Er De enig i, at udlægget bør begrænses til et specifikt beløb? I bekræftende fald, hvorledes bør dette beløb fastsættes?*

4.2. Omkostninger for pengeinstitutterne

Det kan forsvares, at fuldbyrdelsen af et udlæg i bankindestående og overvågningen af kreditsaldi på skyldners konto medfører visse omkostninger for pengeinstitutterne. Det kan ligeledes forsvares, at pengeinstitutterne bør foretage udlægget som en offentlig forpligtelse og påtage sig omkostninger herved som en del af deres driftsomkostninger. Fra tid til anden er pengeinstitutterne selv fordringshavere, eller har fordringshavere som kunder, således at en vellykket inddrivelse af pengekrav også er i deres interesse. Det rejser spørgsmålet om, hvorvidt pengeinstitutterne skal have betaling for at udføre deres opgaver i forbindelse med udlæg, og i bekræftende fald, hvorvidt det beløb, de eventuelt kan godtgøres, skal fastlægges på nationalt eller europæisk plan. Det bør også overvejes, hvorvidt fordringshaver skal forpligtes til at betale pengeinstituttet forud for fuldbyrdelsen af udlægget, eller hvorvidt pengeinstituttet skal debitere beløbet på udlægskontoen.

Spørgsmål 11: *Mener De, at pengeinstitutterne bør godtgøres for fuldbyrdelsen af udlægskontoen? I bekræftende fald bør det beløb, de kan godtgøres, i så fald fastsættes på forhånd? Bør fordringshaver betale pengeinstituttet på forhånd, eller skal det skyldige beløb debiteres kreditsaldoen på udlægskontoen?*

4.3. Udlæg i flere konti, fælles konti og mandatarkonti

Hvis fordringshaver på samme tid ønsker at blokere flere konti, der er placeret i en eller flere medlemsstater, når beløbet på en enkelt konto ikke måtte være tilstrækkeligt til at dække kravet, rejser der sig det spørgsmål, om og hvordan udlæggene i hver af disse konti kan begrænses for at hindre, at udlægget udgør to eller tre gange det skyldige beløb. Dette problem ligner det forhold, der allerede eksisterer i nogle retsordener, hvor et udlæg, der forkyndes for et pengeinstituts hovedsæde, gælder for samtlige konti i pengeinstituttets lokale filialer. En mulig løsning på det problem kunne være at fastlægge bestemmelser for overførsel

af det skyldige beløb til en særskilt konto og dernæst frigive de konti, der er gjort udlæg i. Det bør overvejes, hvordan et sådant system kan fungere mellem forskellige pengeinstitutter og på tværs af medlemsstaterne.

Det rejser også spørgsmål om udlæg i fælles konti, f.eks. konti i begge ægtefællers navn, og i mandatarkonti, dvs. konti, hvor kontohaver opbevarer midler på skyldners vegne.

Spørgsmål 12: *Hvis udlægskendelsen bør gælde flere konti, hvordan bør udlægsbeløbet da fordeles på disse konti?*

Spørgsmål 13: *Hvordan bør spørgsmålet om udlæg i fælles konti og mandatarkonti behandles?*

4.4. Beløb, hvori der ikke kan gøres udlæg

For at beskytte skyldners værdighed og familieliv bør visse beløb unddrages fuldbyrdelse, navnlig sådanne beløb som skyldner kan beholde til egen og hans husstands forsørgelse. Det bør derfor overvejes, på hvilket tidspunkt et sådant beløb skal fastsættes, og om det skal fastsættes af den dommer, der udsteder udlægskendelsen, af fuldbyrdelsesmyndigheden eller af det pengeinstitut, hvor kontoen er placeret? Bør dette spørgsmål behandles på forhånd eller kun på anmodning fra skyldner? Sluttelig, hvordan fastsættes og beregnes dette beløb – i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor udlægskendelsen blev udstedt, i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor kontoen er placeret, eller i henhold til en harmoniseret europæisk ordning, som så bør specificere beløbene på hensigtsmæssig vis, f.eks. ved brug af en generisk eller en indeksreguleret regel?

Spørgsmål 14: *Bør spørgsmålet om, hvorvidt der ikke kan gøres udlæg i visse beløb, behandles automatisk på tidspunktet for udstedelsen/fuldbyrdelsen af udlægskendelsen, eller skal det påhvile skyldner at gøre indsigelse med dette for øje? Hvordan og af hvem skal det beløb, der ikke kan gøres udlæg i, beregnes, og på hvilket grundlag?*

5. UDLÆGSKENDELSENS RETSVIRKNINGER

5.1. Gennemførelse

Når en udlægskendelse er udstedt af en ret i en medlemsstat, rejser der sig dernæst spørgsmålet om, hvordan det skal gennemføres. På grund af behovet for at handle hurtigt og på grund af instrumentets rent sikrende karakter, foreslås det, at udlægskendelsen får direkte retskraft overalt i Den Europæiske Union uden mellemliggende procedurer (som en eksigibilitetserklæring) i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til.

Der må ses på de måder, som udlægskendelsen kan oversendes fra den udstedende ret til det pengeinstitut, hvor udlægskontoen er placeret. Proceduren bør være udtryk for en afvejning af fordringshavers interesse i en hurtig oversendelse og skyldners og bankens interesse i at holde uforsvarlige udlæg på et minimum. Grænseoverskridende oversendelse af dokumenter reguleres af forordning nr. 1348/2000⁹, der indeholder bestemmelser for direkte postfremsendelse af en udlægskendelse fra retten til pengeinstituttet. Selv om denne fremgangsmåde allerede giver mulighed for forholdsvis hurtig forkyndelse af retsafgørelser,

⁹ Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager, EFT L 160 af 30.6.2000, s. 37.

bør det overvejes nærmere, om anvendelse af elektronisk kommunikation med fordel kan anvendes for at gøre oversendelsen hurtigere. For at nå det politiske mål, som er at skabe større effektivitet i indefrysningen af konti, foreslås det, at udlæg i bankindeståender bør fungere elektronisk i samtlige eller de fleste stadier i forløbet, dvs. fra den ret, der afsiger kendelsen, til det pengeinstitut, hvor udlægskontoen er placeret. Det bliver nødvendigt at vurdere, hvilke mekanismer der skal udformes for at sikre en hensigtsmæssig grad af sikkerhed i fremsendelsesforløbet, og hvorvidt anvendelsen af en elektronisk underskrift vil være tilstrækkelig for at bekræfte den udstedende retsmyndigheds identitet og kompetence samt sikre, at de fremsendte oplysninger er nøjagtige.

Det bør også overvejes, inden for hvilken tidsfrist pengeinstituttet skal foretage udlægget, dvs. om kontoen skal blokeres øjeblikkeligt efter modtagelsen eller inden for en nærmere angivet frist efter pengeinstituttets modtagelse af udlægskendelsen, og hvordan transaktioner, der er indledt inden forkyndelsen af udlægskendelsen for pengeinstituttet, bør behandles.

Pengeinstitutterne bør være pligtige til over for den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed at oplyse, om udlægget har "fanget" midler krediteret skyldner på den eller de konti, der gøres udlæg i. Ideelt set bør denne oplysning også kunne fremsendes elektronisk. På denne baggrund bør det overvejes, hvordan bankhemmeligheden og et hensigtsmæssigt databeskyttelsesniveau kan sikres.

Spørgsmål 15: *Er De enig i, at eksekvaturproceduren bør afskaffes for udlægskendelsen?*

Spørgsmål 16: *Hvordan bør udlægskendelsen oversendes fra den udstedende ret til pengeinstituttet, hvor kontoen er placeret? Hvilken tidsfrist bør pengeinstituttet have for at foretage udlægget? Hvilken retsvirkning bør udlægskendelsen have for igangværende transaktioner?*

Spørgsmål 17: *Er De enig i, at det efter modtagelsen af en udlægskendelse bør være pengeinstituttets pligt at oplyse fuldbyrdelsesmyndigheden om, hvorvidt og i hvor høj grad udlægget har givet anledning til en vellykket sikring af de beløb, som skyldner sandsynligvis skylder fordringshaver?*

5.2. Beskyttelse af skyldner

Når en udlægskendelse har fået retskraft, skal skyldner oplyses om, at hans konto er blevet blokeret, og ligesom han skal have ret til at gøre indsigelse over for udlægget eller til at søge beløbet begrænset. Det bør overvejes, hvem der skal oplyse skyldner herom. Det foreslås, at skyldner formelt forkyndes herom af den rets- eller fuldbyrdelsesmyndighed, der er ansvarlig for udlægget. Hertil kommer, at der er en forventning om, at pengeinstitutterne som led i deres kundepleje oplyser skyldner, så snart udlægget er foretaget.

Det er klart, at skyldner må have ret til at gøre indsigelse over for udlægget, men det bør overvejes, hvilken myndighed der skal have kompetence til at træffe afgørelse om indsigelsen, nemlig enten den ret, som har udstedt udlægskendelsen, eller retten på det sted, hvor kontoen er placeret. Det bør også overvejes, om indsigelsesgrundene (f.eks. afvikling af gæld, kravets forældelse) bør harmoniseres på europæisk plan for at sikre af det påtænkte instrument størst mulig effektivitet. Det foreslås, at de acceptable indsigelsesgrunde gøres afhængige af, om udlægget bevilges på grundlag af en eksisterende eksigibel rettighed eller uafhængigt af en sådan. Det foreslås endvidere, at når udlægget bevilges forud for

indledningen af procesforløbet for hovedsagen, kan det ikke opretholdes, hvis fordringshaver ikke indleder hovedsagen inden for en nærmere angivet tidsfrist (f.eks. en måned).

Endelig rejser der sig spørgsmålet om, i hvilken udstrækning fordringshaver bør være ansvarlig, hvis et udlæg viser sig ubegrundet, og hvorvidt hans ansvar bør harmoniseres på europæisk plan eller overlades til national lovgivning.

Spørgsmål 18: *Hvornår og af hvem bør skyldner modtage formel forkyndelse af, at et udlæg er bevilget og har fået retskraft?*

Spørgsmål 19: *Bør udlægget kunne tilbagekaldes eller automatisk ophæves, hvis fordringshaver ikke indleder hovedsagen inden for en nærmere angivet tidsfrist?*

Spørgsmål 20: *Hvilke årsager bør skyldner kunne lægge til grund for en indsigelse over for udlægskendelsen, og i hvilket omfang? Hvilken ret bør have kompetence til at træffe afgørelse om skyldners indsigelse over for udlægget?*

Spørgsmål 21: *Bør fordringshavers ansvar i tilfælde af, at udlægget viser sig ubegrundet, harmoniseres på europæisk plan, og i bekræftende fald, hvorledes?*

5.3. Rangordning af konkurrerende fordringshavere

Hvis flere fordringshavere konkurrerer om de beløb, der er krediteret skyldners bankkonto, opstår spørgsmålet om, hvordan rangordningen skal være for de forskellige fordringshavere, når det ikke drejer sig om kollektive bobehandlinger. Selv om nogle medlemsstater rangerer den første fordringshaver, der forkynder et sikrende retsmiddel over for pengeinstituttet, højest, anvender andre medlemsstater et gruppeprincip af den art, der anvendes i fordelingen af midlerne i kollektive bobehandlinger. Det bør derfor overvejes, hvorvidt dette spørgsmål bør harmoniseres på europæisk plan eller overlades til lovgivningen i den medlemsstat, hvor fuldbyrdelsen finder sted. Et lignende spørgsmål rejser sig med hensyn til rangordningen ved indefrysning af midler inden for rammerne af straffe- eller forvaltningsretlige processer.

Spørgsmål 22: *Bør der indføres europæiske regler for rangordningen af konkurrerende fordringshavere? I bekræftende fald, hvilket princip skal så finde anvendelse?*

5.4. "Omlægning" til en tvangsfuldbyrdelsesforanstaltning

En fordringshaver, som med en udlægskendelse har blokeret skyldners konto, kan siden hen i forbindelse med hovedsagen opnå en kendelse, der kan fuldbyrdes i den medlemsstat, hvor kontoen er placeret, enten i form af en eksigibilitetserklæring i henhold til forordning nr. 44/2001 eller ved at fremlægge en attest udstedt i henhold til reglerne om de nye europæiske procedurer for småkrav og ubestridte krav. I så fald vil fordringshaver ønske at få de udlægsmidlerne overført til sin egen konto eller modtage beløbet på anden måde. Det bør overvejes, hvordan et udlæg i dette tilfælde kan omlægges til en tvangsfuldbyrdelsesforanstaltning, der medfører overførsel af udlægsbeløbet til fordringshaver.

Spørgsmål 23: *Hvordan bør en udlægskendelse omlægges til en tvangsfuldbyrdelsesforanstaltning, når fordringshaver har opnået en kendelse, der kan tvangsfuldbyrdes i den medlemsstat, hvor kontoen er placeret?*